

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ ΙΑ' — ΑΡΙΘ. 525

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΟΛΟΜΒΑ, Διήγημα Προσπερου Μεριμέ. Μετάφρασις Ν. Γ. Π.

ΟΙ ΦΡΑΓΚΟΙ ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΓΡΑΦΙΑΣ ΠΑΡ ΕΛΛΗΣΙΝ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΚΩΜΩΔΟΣ ὑπὸ Sacher-Masoch. ΤΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ ΤΟΥ ΖΑΝΝΗ (Μῦθος ἐκ τῶν τοῦ Κριλῶφ).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΣΤΗΛΗ

ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ἡ μὲν Πεντέλης ἐψήφισε πίστωσιν 2000 δρ. πρὸς ἀγορὰν ἡμιόνων πρὸς χρῆσιν τοῦ στρατοῦ.

Προσῆνεγκον πρὸς ἀγορὰν ἡμιόνων τοῦ στρατοῦ ἡ λιμενική ἐπιτροπή Φιλιατρῶν δρ. 500, Ἀργοστολίου δρ. 3000.

ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ στρατοῦ ἐψήφισαν πιστώσεις τὰ δημοτικὰ συμβούλια Ἀργεῖων δρ. 500, Δρυοπίδας δρ. 200. Φύλλου δρ. 500. Δύμης δρ. 1000.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς πρὸς τὸ βόρειον τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως, μετὰ τοῦ Ἐρεχθεῖου καὶ τῶν Προπυλαίων, ΝΑ. τῆς εἰς τὸ σπήλαιον φερομένης νεωτέρας κλίμακας, ἀπεκαλύφθησαν κατ' αὐτὰς καὶ ἄλλα ἀξιολογώτατα εὐρήματα, πλὴν τοῦ κεραμεῖου πίνακος καὶ τῶν χαλκῶν καὶ λιθίνων μνημείων, περὶ ὧν πρό τινας ἐγράψαμεν ἐνταῦθα. Εὐρέθησαν δὲ πάντα ὥσπερ ἐπισσώρευμένα ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὅπερ σκοπούμενης καὶ τῆς πρό τινας ἐτῶν ἐν ἄλλῃ θέσει τῆς Ἀκροπόλεως, παρὰ τὸ Μουσείου, εὐρέσεως ἐτέρου σωροῦ ποικίλων μνημείων τῆς ἀρχαῖκῆς τέχνης, κρατύνει τὴν εἰκασίαν, ὅτι μετὰ τὰ Περσικά, ἀνοικοδομούμενων τῶν ἱερῶν, κατεσχόθησαν ἐπίτηδες τὰ λεωβημένα τῶν παλαιότερων ἔργων τῆς τέχνης. Τὰ κυριώτατα τῶν τελευταίων εὐρημάτων εἶναι τὰ ἑξῆς. Ἐπιγραφαὶ ἀναθηματικαὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τῶν ἀρχῶν τοῦ Ε' αἰῶνος, ἐπὶ βάθρων ἀγαλμάτων πρὸ πάντων, ἐξ ὧν μανθάνομεν τὰ ὀνόματα καὶ τινας ἀγνώστων τέως τεχνιτῶν. Τῶν ἐπιγραφῶν τούτων μεταγράψομεν ὡς μίαν μόνον, κεχαρταμένην ἐπὶ τῆς μίθῃ πλευρᾷς τετραγώνων πλακῆς, ἐπικειμένης ἄλλης μικροτέρας διασφύζουσῃ ἔχῃν εὐδιάκριτα κόσμου ἐκ χρωματιστῶν ἀνθεμίων· αἱ πλακῆς αὗται μετὰ τοῦ ὑποδοσάσζοντος αὐτάς καὶ ἐλλείποντος νῦν κυλινδρικοῦ κίονος, ἀπετέλουσαν προδήλους βάρθρον ἀγάλματος ἢ στήλης ἐχούσης γραφά. Νεάρχος α (νέθεκε...) || δεῖς ἔργον (=ἔργων) ἀπαρ- χέν... || Ἀντένωρ π (οἶσε...) || ο Εὐμαρος ε... Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ εἶναι ἄξια προσοχῆς ἡ μὲν τοῦ ὀνόματος τοῦ καλλιτέχνητος Ἀντήνωρος, ἀγνώστου ἄλλοθεν καὶ τοῦ Εὐμάρου, εἰ καὶ οὗτος πιθανὸν δὲν εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Πλινίου ἀναφερόμενος Εὐμαρος ὁ Ἀθηναῖος, ὁ παλαιότερος ζωγράφος, ὁ ἐν τῇ γραφικῇ πρῶτος διακρίνας τὸν ἄνδρα ἀπὸ τῆς γυναίκος.

Λίθινα γλυπτικὰ ἔργα εὐρέθησαν ἐπίσης οὐκ ὀλίγα, ὧν ἄξια μνείας εἶναι ἅ) ἀγάλμα ἀρχαῖον ἀνδρὸς καθήμενου, οὗ ἐλλείπουσιν ἢ τε κεφαλὴ, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες· πε-

ρίεργος ἐν αὐτῷ ἡ παράστασις τοῦ χιτῶνος, δηλούμενου διὰ δύο γραμμῶν πλησίον τοῦ ὀμφαλοῦ, κατὰ τρόπον παραπλήσιον τοῦ ἐν τῷ γνωστῷ ἀρχαίῳ ἀγάλματι τοῦ ἐν τῇ Ἀκροπόλει μοσχοφόρου Ἑρμοῦ. β) Τεμάχια ἀρχαῖου ποδὸς ἵππου. γ) Κεφαλὴ γυναικὸς, ἀρχαῖκῆς ἐπίσης τέχνης, φέρουσα καὶ στεφάνην, κοσμουμένην διὰ μενάνδρου δηλούμενου διὰ χρώματος. δ) ἀγαλμάτιον γυναικὸς (οὗ ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ, ἡ ἀριστερὰ χεὶρ, ἡ δεξιὰ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος καὶ τῶν ποδῶν τὰ κάτω) ὕψους 1 μέτρον περίπου, ὅμοιον δὲ τὸ σχῆμα καὶ τὴν τέχνην τοῖς εὐρεθεῖσι πρὸ τριετίας ἀγαλματίοις, τὰ ὅποια κατὰ τινα εἰκασίαν ἀπεικονίζουσιν ἐρείδας. ε) ὠλένη κοσμουμένη διὰ ψελλίου, σφύζουσα κατὰ τὸν ἀγκῶνα πτυχὰς ἐσθῆτος λεπτότατα ἐξεργασμένως καὶ ζωρὰ διατηρούσας ἔχῃν χρωματισμῷ ὅμοια κατὰ τὰλλα ἀλλὰ μείζων ὠλένη ἀνεκαλύφθη καὶ πρὸ τριετίας ἐν Ἀκροπόλει.

Τῶν χαλκῶν δ' εὐρημάτων ἄξια ἰδίως μνείας εἰσὶ εἰδώλιον μικρὸν πολεμιστοῦ, φοροῦντος περικεφαλαῖαν ὕψηλὴν ἔχουσαν λοφίαν, Γοργόνες ἢ Ἑρίδες τρέχουσαι, δύο λέοντες καὶ γυνὴ βαίνουσα πρὸς τὰ ἀριστερά. Τῶν δὲ κεραμείων, πλὴν παμπληθῶν ἄλλων τεμαχίων ἀγγείων, δύο τεμάχια παναθηναϊκῶν ἀμφορέων, ἐχόντων ἀρχαῖκας γραφάς, τεμάχιον παλαιστοτάτου ἀγγείου, ἐν ᾧ ἀπεικονίζονται· τρεῖς γυναικὲς ὀδυρόμεναι, ἀπαρallάχτως ὡς ἐν τῷ μοναδικῷ μεγάλῳ ἀγγείῳ τοῦ ἐν ταῦθα Κεντρικῷ μουσεῖῳ· μικρὸν ὁμοίωμα πλοῖου καλοῦσθ'· τρεῖς πινακίσκοι δυστυχῶς τετραυσιμένοι ὧν ὁ μὲν ἀπεικονίζει γυναῖκα καθήμενην παρ' ἱσθῶν ἱσως καὶ ἐτέραν ὀπισθεν αὐτῆς καθήμενην χαμαὶ· ὁ ἕτερος τὸ ἄνω μέρος κεφαλῆς πολεμιστοῦ φοροῦντος περικεφαλαῖαν, καὶ ὁ τρίτος ἄνδρα, οὗ ὁ χιτῶν δηλοῦται διὰ λευκοῦ χρώματος, ἐπιβαίνοντα ἵππου μέλανος δυσαναλόγου μεγέθους, καὶ τὴν οὐρὰν ἐξέρου ἵππου καὶ τέλος περιεργότατον μικρὸν προσωπεῖον, παρρηφερὲς τοῖς ἐν τοῖς Μυκηναίοις τάφοις εὐρεθεῖσι χρυσοῖς ἐρυθρὰ ἔχον τὰ χεῖλη καὶ ἄλλα ἔχῃν ἐρυθροῦ χρώματος διατηροῦν.

— Τὸ ἐνταῦθα Γερμανικὸν Ἰνστιτούτον, λαθὼν τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ἤρχισε κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἀνασκαφὰς περὶ τὸν ἐν Κορίνθῳ ἀρχαιοτάτον δωρικὸν ναόν. Ἐπίσης ἐχορηγήθη αὐτῷ ἡ ἄδεια νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Δαίτη-φελδ ἀνασκαφὰς ἐν τῷ ἐνταῦθα Διονυσιακῷ θεάτρῳ πρὸς ἐξέλιξιν τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου αὐτοῦ.

— Ὁ ἐν Κύπρῳ ἀνταποκριτὴς τοῦ Νεολόγου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπέστειλεν εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύτην βραχέαν ἔκθεσιν περὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ἀνασκαφῶν, ἐξ ἧς ἀρῶμεθα τὰς ἐπομένας πληροφορίας. Αἱ ἀνασκαφαὶ γίνονται διὰ πᾶν τοῦ Κυπριακοῦ μουσεῖου καὶ πρὸς πλουτισμὸν αὐτοῦ, ἐπιστάσας δὲ τοῦ Γερμανοῦ κ. Ρίχτερ ἐν τῇ κώμῃ Πέρα, κειμένη παρὰ τῇ ἀρχαίᾳ πόλει Ταμασσῷ καὶ ὑπαγομένη εἰς τὸ διαμέρισμα Ὁρεινῆς καὶ Τιλυρίας. Ἡ Ταμασσὸς τῶν ἀρχαίων, ἡ τῶν Βυζαντινῶν Ταμάσος, ἡ αὐτὴ πιθανῶς οὖσα καὶ ἡ παρ' Ὀμηρῷ Τεμέση, ἦν πόλις μεσόγειος, ἔχουσα μετὰ τὰ χαλκοῦ ἄφθονα καὶ ναὸν ἀξιόλογον τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ὁ ναὸς οὗτος μετεσκευάσθη ὑπὸ τῶν χριστιανῶν εἰς ἐκκλησίαν τῆς Ἐλεούσης ὡς μαρτυρεῖ ἐπιγραφὴ ἐπὶ σκληροῦ μέλανος λίθου, εὐρεθεῖσα ἐν ἐπισκευῇ τινι τῆς ἐκκλησίας ταύτης. Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς εὐρέθη ἀγάλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅπερ ἀπειρίᾳ τῶν ἔργων καταβράβυσθη, μόνος τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ περισσώσεως. Εὐρέθησαν δὲ καὶ ἐρείπια ἱερῶν τῆς Ἀφροδίτης καὶ πολλοὶ νεκρικοὶ δόμοι καὶ διαφόροι μεγέθους πύργοι· καὶ πρὸς τοῦτοις κυλινδρικοὶ κίονες ἐκ συνηίτου λίθου κυανοῦ καὶ μάρμαρα, καὶ διάφορα ἀγγεῖα προϊστορικῶν χρόνων, τὰ πλεῖστα ἐξ ἀργίλλου ὡχρᾶς, ἔχοντα ἐπὶ τῶν λαθῶν γεγραμμένας ἀνὰ δύο ἐλάφους ὑποπορφυροῦ λευκοῦ χρώματος.

— Ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου ἐξεδόθη ὁ 15' τόμος τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, περιέχων πλὴν τῶν πρακτικῶν τοῦ συλλόγου καὶ ἄλλων δημοσιευμάτων καὶ τὰς ἐπομένας πραγματείας· Περὶ γενέσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς ἀρκενικῆς γραμματολογίας μέχρι τέλους τῆς Ε' χριστιανικῆς ἀκρονεκτετριδὸς ὑπὸ Α. Παπαδοπούλου Κεραμείως. Ὁμηρικὰς μελέτας ὑπὸ Μ. Παρηνίκα· πολυσέλιδον

εἰσαγωγὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἰδίως τῆς ἑλληνικῆς παιδείας ὑπὸ 'Ηρ. Βυσιάδου. Τὸν τόμον τοῦτον συμπληροῦσι τρεῖς παραρτήματα, ἧτοι 'Αρχαιολογικὸν δελτίον, περιέχον 151 ἀνεκδότους ἐπιγραφὰς τοῦ Βυζαντίου, ἐν ταύχῃ τῆς Μαυρογορδατείου Βιβλιοθήκης καὶ ἕτερον τοῦ Παλαιογραφικοῦ δελτίου, ὃν ἐποησάμεθα μνείαν ἔν τινι τῶν προηγουμένων Δελτίων τῆς «Εστίας».

— Τὴν περὶεχούσαν Κυριακὴν ἀπεβίωσεν ἐν 'Αθήναις ὁ Σταμάτιος Κρίνος φαρμακοποιὸς, εἰς τὸν διακεκριμένον περ' ἡμῶν ἐπιστημῶν, ἐντιμὸς πολίτης, πολλὰς παρασχὼν τῇ πολιτείᾳ ὑπηρεσίας. Βιογραφία τοῦ Σταματίου Κρίνου, καὶ συνεργάτου τῆς «Εστίας» ὑπάρκοντος, θέλει δημοσιευθῇ ἐν τῇ «Εστίᾳ» τὴν ἐπομένην Κυριακὴν.

— Ἐπίσης ἀπεβίωσεν ὁ Λουκάς Χριστοδούλου, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπηρετήσας ὡς ἑλληνοδιδάσκαλος καὶ σχολάρχης, συγγράψας δὲ πολλὰ διδακτικὰ βιβλία ἐν οἷς καὶ Γραμματικὴν καὶ Συντακτικὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

— Ἐν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τῆς «Βερολινέου φιλολογικῆς ἐβδομαδιαίας ἐφημερίδος» (Berliner philologischer Wochenschrift) δημοσιεύθη εὐμενὴς κρίσις περὶ τῶν «Φιλολογικῶν ὑποτυπώσεων» τοῦ κ. Δ. Θερειαντοῦ.

— Ἐν τῇ Cultura τῆς 'Ρώμης δημοσιεύθη κρίσις τοῦ R. Bonghi περὶ τῆς Συλλογῆς τῆς περὶ ζῶων ἱστορίας, τῆς ἐκδοθείσης ὑπὸ τῆς Βερολινέου 'Ακαδημίας ἐπιμελείας τοῦ κ. Σ. Π. Δάμπρου.

— Ἐν συνεδρίᾳ τῆς ἐν Μονάχῳ γεωγραφικῆς ἐταιρίας γενομένη τῇ 26 Δεκεμβρίου λήξαντος ἔτους ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρίγκιπος τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου ὁ Γερμανικὸς διδάκτωρ κ. Εὐγένιος 'Οθερκούμιερ ὠμίλησεν περὶ τοῦ ἐξῆς θεματικῆς «Ἀπὸ Μεσολογγίου εἰς Ἰωάννινα, εἰκόνες ἐξ Αἰτωλίας, Ἀκαρνανίας καὶ Ἡπείρου» διὰ μακρῶν ἀναπτύξεις τὴν τοπογραφίαν καὶ λαογραφίαν τούτων τῶν χωρῶν καὶ πολλὰ ἐπέειπεν περὶ τῶν ὑπερχόντων χρυτῶν τῶν μερῶν τούτων τῆς ἑλληνικῆς γῆς, ἐν οἷς καὶ περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Χρυσόχοῦ δημοσιευθέντος.

— Ὁ γνωστὸς πινακογράφος 'Ερρίκος Κεϊπερτ ἐξέδωκεν ἐν Βερολίνῳ δευτέρην ἔκδοσιν τοῦ γενικοῦ χάρτου τῆς νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης, περιέχοντος δύο πίνακας, τὸν μὲν τοῦ «Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ περὶ αὐτὸν Δαρδανελίων μετὰ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ὑπὸ σμίχρυνσιν 1:300 000, τὸν δὲ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ Βοσπόρου ὑπὸ σμίχρυνσιν 1:200 000

— Ἀπέθανεν ὁ 'Αγγλὸς ἀρχαιολόγος James Fergusson, γνωστὸς διὰ τὰς ἐμβριθεῖς αὐτοῦ μελέτας περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν ἀρχαίων. Τὸ σπουδαιότατον τῶν ἔργων αὐτοῦ εἶναι ἡ «Ἱστορία τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐν πάσις ταῖς χώραις ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς ἡμετέρας», ἐκδοθεῖς ἐν τρισὶ τόμοις ἀπὸ τοῦ 1865 μέχρι τοῦ 1867. Πλὴν τούτων ὁ Fergusson ἔγραψε «Περὶ τῶν ἐν Ἰνδίᾳ λαξευτῶν ναῶν» (1845) «Περὶ τῆς πικλίας 'Ινδοστάνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς» (1847) «Περὶ τῶν ἀνακτόρων τῆς Νινευὶ καὶ τῆς Περσепόλεως» «Περὶ δεινρολατρειῶν καὶ ὀριολατρειῶν» (1873) κλπ. Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τέχνην ἀναφερόμεται πλεῖστα ἔργα αὐτοῦ, οἷα τὸ «Περὶ τοῦ ἐν 'Αλικαρνασσὶ Μουσωλείου» (1862) «Περὶ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ τῆς 'Αρτέμιδος» «Περὶ τοῦ Ἀθηνῆσιν Ἐρεχθείου» καὶ τὸ νεώτερον τῶν συγγραμμάτων του, τὸ «Περὶ τοῦ Παρθενώους».

— Ὁ L. Leger δημοσίευσεν ἐπ' ἐσχάτων ἑνα τόμον ἐπιγραφόμενον la Bulgarie. Πλὴν τῶν τελευταίων κεφαλαίων, ὅπερ ἔχει καταχωρησθῆ ἤδη πρὸ πολλοῦ χρόνου ἐν τῇ Revue Politique καὶ τοῦ προοιμίου, ὅπερ χρονολογεῖται ἀπὸ 15 Νοεμβρίου, πάντα τὰ τεμάρχη τὰ ἀπαιτῶνται τὸν τόμον τοῦτον εἶναι παλαιότερα τῶν τελευταίων γεγονότων, τὰ ὁποῖα συνταράττουσι τὴν Ἀνατολήν. Ὁ κ. Leger ἐνδιαιτρεῖται ἰδίως περὶ τὴν πνευματικὴν ἱστορίαν τῶν Βουλγάρων καὶ περὶ τὴν σημερινὴν αὐτῶν ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀναγράφει περιέργα τῆς γρημματολογίας τῶν μερῶν, δημοσιεύει δὲ οὐκ ὀλίγα τὰ Ἀπομνημονεῖματά τοῦ περιφήμου ἐπισκόπου Σωφρονίου -οὔ κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα παλινωρθωτοῦ τῆς Βουλγαρικῆς ἰδιότητος, περιγράφει τὸν ὕφιστάμενον μεταξὺ ἑλληνισμοῦ καὶ σλαβισμοῦ ἀγῶνα ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ ἐκθέτει τὰ κατὰ τὴν πολιτικὴν κατὰστασιν ἐν Βουλγαρίᾳ, ἧτις κατάστασις ἐμελλε μοιραῶς νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἐννοσιν τῆς Βουλγαρικῆς ἡγεμονίας καὶ τῆς Ἀνατολικῆς 'Ρωμυλίας.

— Ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ τοῦ μελοδράματος τῶν Παρισίων ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ τῇ 14]26 Ἰανουαρίου μεγαλοπρεπὴς

παράστασις, παρέχουσα τρόπον τινὰ σύνοψιν τῆς ἱστορίας τοῦ θεάτρου ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς. Κατὰ ταύτην ἐκ μὲν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου θὰ διδασκῶσι σκηναὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος τοῦ Αἰσχύλου, μεταπετρασμένοι ἐμμέτρως ὑπὸ τοῦ κ. de Bornier· ἐκ τοῦ ῥωμαϊκοῦ θεάτρου μία σκηνὴ τῶν Αἰχμαλώτων τοῦ Πλάτου· ἐκ τοῦ μεσαιωνικοῦ θεάτρου ἡ παλαιὰ γαλλικὴ Κωμωδία τοῦ δικηγόρου Παβλέρου· ἐκ τοῦ θεάτρου τῶν χρόνων Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. μία σκηνὴ τοῦ Σιδ τοῦ Κορνηλίου καὶ ὁ εἰς τὸν Μολιέρου ἀποδιδόμενος φόρτος, ἡ Ζηλοτυπία τοῦ Μοντεζούρη. Ἐκ τῆς Ἱταλικῆς κωμωδίας θὰ διδασκῶσι τὸ παῖτον Οἱ δίδυμοι τῆς Περγάμου, καὶ μετ' αὐτοὺς θὰ παρασταθῇ ὀρχηστικὸς μῦθος. Εἰς τὴν παράστασιν ταύτην θὰ μετάρχωσιν οἱ ἀρίστοι τῶν Γάλλων ὑποκριτῶν καὶ αἰοδῶν.

NEA BIBLIA

GEDICHTE von Hermann Friedrichs. Leipzig, 1885.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τίτλον Ποιήματα (Gedichte) ὁ καὶ ἐξ ἄλλων φιλολογικῶν ἔργων γνωστὸς διευθυντὴς τοῦ ἐν Λιψίᾳ περιοδικοῦ Magazin für die Litteratur des In- und Auslandes κ. Hermann Friedrichs ἐξέδωκεν ἐσχάτως κομψότατον τομίδιον χριστεστάτων ποιητικῶν συνθέσεων. Ὁ Γερμανικὸς ποιητὴς ἀνήκει εἰς τὴν νέαν ποιητικὴν σχολὴν, ἧς προεβάρχει ὁ Σάξων Walling, καὶ ἧτις δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν γνωστὴν σχολὴν τῶν γάλλων Parnassiens τὴν περιλαμβάνουσιν μεταξὺ τῶν κυριωτάτων ὁπαδῶν αὐτῆς τὸν Λεκόντ δε Αἰλ, τὸν Κοππὲ, τὸν Sully Prudhomme καὶ ἄλλους. Ὡς ἡ σχολὴ αὕτη, καὶ ἡ νέα γερμανικὴ σχολὴ προσεύει ὅτι ὁ ποιητὴς πρέπει νὰ εἴναι λογογισμένος εἰς τὰς ἐμπνεύσεις του, ἀληθὴς καὶ οὐχὶ ὑπερβολικὸς εἰς τὴν ἐκφρασμὴν τῶν αἰσθημάτων του, ἀκριβολόγος ἐν τῇ συνθέσει καὶ καλλιτέχνης ἐν τῇ ἐκτέλει. Μεταξὺ τῶν ποιημάτων τοῦ κ. Friedrichs οἱ γερμανοὶ κριτικοὶ ἐξετίμησαν μεγάλως τὴν Πόλισην, τὸν Ἐρωτα, τὴν Μάγισσαν καὶ ἄλλα, ἰδιαζόντως δ' ἐνδιαφέροντις ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ ἔμμετρος ἀφιέρωσις τῶν στίχων εἰς Ἀθηναίαν κυρίαν, σύζυγον ἔνονο, μετὰ πολλῆς φιλοφρονητικῆς χάριτος γεγραμμένη, καὶ ὁ Ἀρχιμήδης ἱστορικὸν ποίημα, περιγράφον θαυμασίως τὸν θάνατον τοῦ Ἑλλήνος μαθηματικοῦ. Ὡς δειγμα παραθέτομεν παρὰφρασιν ἐνὸς ἐκ τῶν μικρῶν ἄσματιν, ἅτινα ποιῶνται τὸν τόμον, πολὺ βελτίως ὑπολειπομένην τοῦ πρωτοτύπου:

Τ' ἀστροπελέκι

Ὡς τοὺς κάμπους τοὺς ἀνθόστρωτους βροχὴ μᾶς εἶχε πιάσῃ,
Ἀφῆσάμε τὰ λουλούδια κ' ἐτρέψαμε 'ς τὰ δάση.
Κ' ἐκεῖ 'ς τῶν δένδρων τὴν σκεπὴ, μεσ' ὅς κρυμμένο μέρος,
Ἀρχίσαμε πειράγματα καὶ λόγια τοῦ ἀέρος.
Ἐφῆσαμε ῥόθο μοῦ 'μιλεῖ τὸ χαροπὸ τῆς στόμας·
— Γίγν' εἰσαί τόσο ἐννευστατός· δὲν ἔμαθες ἀκόμα
Ὅτι τὰ δένδρα τὰ 'ψηλὰ τὰ καίει ἀστροπελέκι;
Φοβοῦμαι· φύγομ' ἀπὸ 'δῶ, πᾶμ' ἀνοιτιά, παρέκει.
Κ' ἐγὼ τῆς εἰπᾶ γελαστός.—Γιὰ κεραινοὺς μεῖλει
Ὅσο καὶ γιὰ τὸ ἔρωτος τὰ φλογισμένα βέλη!
Μὴ σὲν ν' ἀποκριθῇ καὶ 'ς τὰ λόγια τὰ δικά μου,
Ἀστράψανε τὰ μάτια τῆς κ' ἐκάψαν τὴν καρδίᾳ μου.

Δ*

Γλωσσικῶν ἀποσημάτων ἀναιρέσεις ὑπὸ Γεωργίου Ν. Χατζιδάκη. Ἐν Ἀθήναις, 1886. 8ον μέγ. σ. 84. 2 ἑρ. 50

Δημητρίου Α. Κορομηλῆ. Ἡ κρίσις τοῦ Βοκχώρεως μῦθος εἰς πράξεις πέντε. Ἐν Ἀθήναις, 1885. Καταστήματα Α. Κωνσταντινίδου. 16ον σ. 139. 1 ἑρ. 50.

Μελέτη περὶ εἰρηνοδικείων ὑπὸ Ν. Ἰωαννίδου. Ἐκδότης Σπυρίδων Κουσουλίνος. Ἐν Ἀθήναις, 1885. Μέρους Α'. 8ον σ. 228 μτ. πιν. 9. Δρ. 4.

Κυψέλλη ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1886. Ὑπὲρ τῶν δεινοπαθόντων ἐνέκα τῆς ἐπιστρατείας. Ἐτος πρῶτον. Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου, 1885. 8ον μικρὸν σ. κθ' 218.

Ἰσοκράτους Παρηγορητικὸς μετὰ πλείων ἐρμηνευτικῶν σημειώσεων πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Β' τάξεως τῶν γυμνασίων ὑπὸ Β. Γ. Βυθόβλα. Ἐκδότης Σπ. Κουσουλίνος. Ἐν Ἀθήναις, 1885. 8ον σ. ιε', 103. 1. ἑρ. 50.